

งานก่อสร้าง ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการจัดทำราคากลางสูงกว่าราคาที่จะเป็นเงิน ๒๕,๓๕๒.๘๗ บาท และตามใบสั่งจ้าง เลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ กรณีจ้างเหมาก่อสร้างวางท่อระบายน้ำข้ามถนนลาดยางสายสำนักขาม หมู่ที่ ๕ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการกำหนดราคากลางตามคำสั่ง ที่ ๑๗๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ มีการคำนวณค่าแรงงานไว้สูงกว่าราคาที่จะเป็น ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายที่สั่งจ้างสูงกว่าราคากลาง เป็นเงิน ๓,๓๙๖.๒๓ บาท รวมทั้งสองรายการเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท และเพื่อหาผู้รับผิดชอบใช้เงินคืนแก่ทางราชการ และพิจารณาโทษกับผู้ที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๘ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่งลับ ที่ ๘๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมติคณะรัฐมนตรีของคณะกรรมการกำหนดราคากลาง ต่อมา คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงและตรวจสอบพยานหลักฐานแล้วมีความเห็นตามรายงานผลการสอบสวน ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการกำหนดราคากลาง เป็นผู้มีความรู้ ทักษะ และมีประสบการณ์ในวิชาชีพของตน และในฐานะหัวหน้าส่วนโยธาย่อมรู้และเข้าใจงานในหน้าที่เป็นอย่างดี แต่ทำให้ความระมัดระวังและรอบคอบเพียงพอไม่ พุทธิการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความประมาทเลินเล่อและบกพร่องในหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้ราชการและที่เกี่ยวข้องได้รับความเสียหาย ประกอบกับตามสำนวนการสอบสวนเห็นว่า เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะประธานกรรมการกำหนดราคากลาง ได้แสดงความจำนงรับผิดชอบและชดใช้เงินค่าเสียหายทั้งหมด เห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายและคืนเงินแก่ทางราชการเป็นเงินจำนวน ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท ด้วยการผ่อนชำระงวดละ ๒,๘๗๕ บาท ของทุกวันที่ ๓๐ ของเดือน จำนวน ๑๐ งวด โดยเริ่มตั้งแต่กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๑๘๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินแก่ทางราชการตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา องค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ อำเภอไชโย จังหวัดอ่างทอง เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๘๙๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงองค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาทำหนังสือรับสภาพหนี้กับผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แจ้งความจำนงขอชำระเงินครั้งแรกเป็นเงิน ๘,๗๔๙.๑๐ บาท โดยให้หักจากเงินตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานในสังกัดผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงหักเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๘,๗๔๙.๑๐ บาท รายละเอียดตามฎีกาเบิกเงินนอกงบประมาณ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

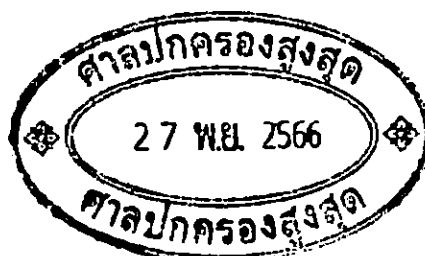
/ยังคงเหลือ...

ยังคงเหลือเงินที่จะต้องชดใช้แก่ทางราชการ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงดำเนินการตามหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๖/ว ๒๐๕๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำสัญญารับสภาพหนี้ส่วนที่เหลือ ตามสัญญาลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยผ่อนชำระเป็น ๑๐ งวด งวดละ ๒,๐๐๐ บาท งวดแรกเริ่มจ่ายตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และจ่ายไม่เกินทุกวันที่ ๑๐ ของเดือน โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเดิมดำรงตำแหน่งนิติกรของผู้ฟ้องคดีแต่ต่อมาย้ายไปดำรงตำแหน่งนิติกรเทศบาลเมืองบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี เป็นผู้ค้ำประกัน ตามสัญญาค้ำประกัน ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ หลังจากทำสัญญารับสภาพหนี้ดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชำระหนี้ตามสัญญาแก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๕๕๙ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และหนังสือ ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๑ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ตามสัญญา และมีหนังสือ ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๕๖๐ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และหนังสือ ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีไม่มีทางอื่นที่จะบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้เงินในเหตุละเมิดดังกล่าว เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ย้ายจากสังกัดผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระหนี้ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี
- ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับคำสั่งศาลให้ทำคำให้การโดยชอบแล้ว แต่ไม่ได้ยื่นคำให้การต่อศาล

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับราชการ ตำแหน่งนิติกร สังกัดผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ กรณีดังกล่าวเป็นการกระทำผิดตามมาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ในการกำหนดราคากลางผิดพลาด ตามการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะประธานกรรมการกำหนดราคากลาง เป็นผู้ที่ต้องรับผิด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยกำหนดผ่อนชำระเป็นระยะเวลา ๑๐ เดือน เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เริ่มผ่อนชำระงวดแรกเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ครบกำหนด ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันเป็นหนังสือไว้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ

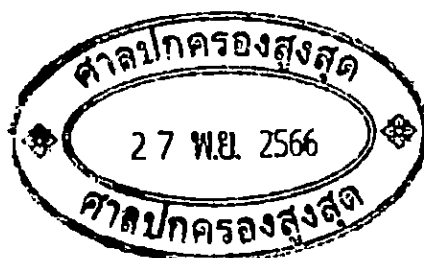
/ที่ ชบ ๗๗๔๐๑/๕๖๑...

ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๗๖๑ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ถึงนายกเทศมนตรีเมืองบ้านบึง
 แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน ซึ่งระยะเวลาดังกล่าว
 เป็นเวลานานกว่า ๑๘ เดือน ทั้งนี้ การสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดไม่ชอบ
 ด้วยกฎหมาย เนื่องจากการสอบสวนไม่กระทำต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิด
 ทางละเมิด ประกอบกับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙
 บัญญัติให้ในกรณีที่มีการกระทำละเมิดแล้วเกิดความเสียหายต่อหน่วยงานของรัฐ และผู้กระทำ
 ละเมิดไม่ขอใช้เงินภายในเวลาที่กำหนด หน่วยงานต้องใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามมาตรา ๕๗
 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ชำระหนี้ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่มั่นคงเป็นหลักแหล่ง ไม่ได้ตาย
 หรือหายสาบสูญ การดำเนินการทางปกครองจึงสามารถกระทำได้ ซึ่งตามคำวินิจฉัย
 ของคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ที่ ๒๐/๒๕๕๕ และที่ ๑๔/๒๕๕๖
 และคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๑๕๗/๒๕๕๖ สรุปสาระสำคัญได้ว่า แม้อัตติละเมิดอันเกิดจาก
 การปฏิบัติหน้าที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง ไม่อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม หากหน่วยงานของรัฐ
 มีทางแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายด้วยการใช้มาตรการบังคับทางปกครอง
 ได้แล้ว จะไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ดังนั้น การใช้มาตรการทางปกครองให้ชำระเงิน
 แก่หน่วยงานของรัฐ จึงไม่ต้องผ่านกระบวนการทางศาล ซึ่งสอดคล้องเป็นไปตามเจตนารมณ์
 ของกฎหมายและตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐ
 พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกำหนดความรับผิดเฉพาะบุคคลเท่านั้น ไม่ให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ
 กรณีดังกล่าวสามารถใช้มาตรการทางปกครองบังคับได้ โดยหากเป็นกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการ
 ด้วยวิธีการอื่นใดได้เลย ผู้ฟ้องคดีจึงจะมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ค้ำประกันได้
 การดำเนินการของผู้ฟ้องคดีจึงเข้าข่ายเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามมาตรา ๑๕๗
 แห่งประมวลกฎหมายอาญา การค้ำประกันกรณีดังกล่าวไม่ได้กำหนดความรับผิดของผู้ค้ำประกัน
 อย่างลูกหนี้ร่วมตามมาตรา ๖๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น กรณีดังกล่าว
 ผู้ฟ้องคดีจะต้องใช้มาตรการบังคับทางปกครองเพื่อบังคับชำระหนี้จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน
 สำหรับระยะเวลาในการฟ้องคดีนั้น ตามหนังสือรับสภาพหนี้ ข้อ ๑ ประกอบข้อ ๒ กำหนดให้
 สัญญาครบกำหนดงวดสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ
 ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ โดยระยะเวลาล่วงเลยมา
 ๑๘ เดือน ถือได้ว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับตามหนังสือ
 รับสภาพหนี้ ข้อ ๔ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมให้หักเงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ บำเหน็จ
 และเบี้ยหวัด และเงินอื่นใดที่พึงได้รับจ้างทางราชการอันเนื่องมาแต่ความตาย ผู้ฟ้องคดี
 จึงสามารถดำเนินการบังคับชำระหนี้เอาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีพิพาทมีมูลหนี้เดิมอันเกิดจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ระงับสิ้นไปด้วยการแปลงหนี้ใหม่เป็นสัญญารับสภาพหนี้ ตามสัญญารับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาที่มีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง คือ ผู้ฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครอง และเป็นสัญญาที่มีมูลหนี้จากความเสียหายจากสัญญาจ้างก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงเกินจริง สัญญารับสภาพหนี้จึงมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครอง และมีผลให้สัญญาค้ำประกันที่มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคู่สัญญา ซึ่งเป็นสัญญาอุปกรณ์ของสัญญารับสภาพหนี้มีสถานะเป็นสัญญาทางปกครองด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ ข้อ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมชดใช้เงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยขอผ่อนชำระให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๑๐ เดือน และรับรองว่าจะไม่เรียกร้องเพื่อระงับหรืองดเว้นการชำระหนี้รายนี้เป็นอันขาด ข้อ ๒ จำนวนเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบตามข้อ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอยอมผ่อนชำระเป็นรายเดือนในอัตราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท โดยจะขอผ่อนชำระงวดแรกในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕ และในเดือนต่อๆ ไปจะชำระไม่เกินวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน จนกว่าจะครบตามจำนวนที่ต้องรับผิดชอบ ทั้งนี้ หากต้องเสียค่าธรรมเนียมในการส่งเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองทั้งสิ้น ข้อ ๓ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ตามที่กำหนดในข้อ ๒ ให้ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดนัดโดยไม่จำต้องเตือน ตามสัญญาค้ำประกัน ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ กำหนดให้ ข้อ ๑ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ไว้ต่อผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบและเข้าใจข้อความในสัญญาดังกล่าวเป็นอย่างดีโดยตลอดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงยอมผูกพันตนเป็นผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาดังกล่าวต่อผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำผิดสัญญาดังกล่าวไม่ว่าข้อใดข้อหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยินยอมชำระหนี้ตามข้อผูกพันที่ระบุไว้ในสัญญาดังกล่าวนั้นทั้งสิ้นทุกประการ พร้อมดอกเบี้ยค่าเสียหายตลอดจนค่าภาระติดพันต่างๆ แทนจนครบถ้วนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทันที โดยผู้ฟ้องคดีมีจำต้องเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ก่อนและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบตามสัญญานี้ตลอดไปจนกว่าจะมีการชำระหนี้ครบถ้วนเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นผิดนัดชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิตามสัญญาที่จะเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบชดใช้เงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ในระหว่างเวลาที่ผิดนัด คือเริ่มผิดนัดวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๕ อันเป็นวันถัดจากวันครบกำหนดชำระหนี้เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ตามสัญญารับสภาพหนี้ข้อ ๒ และข้อ ๓

/ประกอบกับ...

ประกอบกับมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีเรียกดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป เห็นว่า ไม่เกินจำนวนที่มีสิทธิเรียกได้ จึงกำหนดให้ตามที่ขอ สำหรับความรับผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะให้การต่อสู้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครอง ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็ตาม แต่การฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องโดยอาศัยมูลหนี้ตามหนังสือรับสภาพหนี้ และสัญญาค้ำประกัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิตามกฎหมายที่จะบังคับชำระหนี้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วยการนำคดีมาฟ้องต่อศาลได้ทันที โดยไม่ต้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดก่อน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๐๔ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ รวมทั้งเมื่อนับตั้งแต่วันผิดนัดชำระหนี้ คือ วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงวันฟ้องคดี (ฟ้องวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖) ยังไม่เกินห้าปี กรณีจึงยังไม่ขาดอายุความหรือพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีตั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การต่อสู้ไว้ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นผิดนัดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันร่วมรับผิดในมูลหนี้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีต่อผู้ฟ้องคดีได้ตามมาตรา ๖๘๐ และมาตรา ๖๘๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกัน ชำระเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้กระทำละเมิดให้รับผิดชอบใช้เงินก่อน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีถิ่นฐานหลักแหล่งและฐานะหน้าที่การงานปรากฏในราชอาณาจักรที่มั่นคงและแน่นอนไม่ได้ตายหรือเป็นบุคคลสาบสูญ หรือล้มละลายซึ่งการจะบังคับเอาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เป็นการยาก ประกอบกับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ให้ความคุ้มครองบุคคลที่เป็นผู้ค้ำประกันโดยถือว่าไม่ได้เป็นลูกหนี้ร่วมไม่ใช่เป็นลูกหนี้ชั้นต้น เป็นเพียงบุคคลภายนอกที่ผูกพันตนเท่านั้น และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โอนย้ายจากผู้ฟ้องคดีไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิต อำเภอไชโย จังหวัดอ่างทอง ก็เป็นการโอนย้ายตามความประสงค์ของผู้โอนย้ายและผู้รับโอนซึ่งอยู่ในสังกัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ผู้ฟ้องคดีสามารถหักเงินโบนัส เงินเดือนหรือค่าจ้างอื่นๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จากทางราชการ โดยมีหนังสือแจ้งผลและความประสงค์ให้องค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตทราบ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีทรัพย์สินอื่นเป็นของตนเอง

/ที่สามารถยึด...

ที่สามารถยึด आयัด และขายทอดตลาดได้ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ดำเนินการ และผู้ฟ้องคดีมุ่งประสงค์ที่จะเรียกร้อยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันให้รับผิดชอบใช้เงินทั้งที่ไม่ใช่ผู้กระทำละเมิด ไม่เป็นธรรมและไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเพราะมูลหนี้เกิดขึ้นจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘ ประกอบกับมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ฟ้องคดีไม่ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท. ๐๓๑๓.๖/ว.๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่รายงานให้อำเภอและจังหวัดพิจารณาตรวจสอบการดำเนินการทางละเมิดตามลำดับชั้นว่าได้ดำเนินการถูกต้องเป็นไปตามระเบียบกฎหมายหรือไม่ ซึ่งหากไม่ถูกต้องจะได้แก้ไขให้ถูกต้องเพื่อมิให้มีการฟ้องร้องและลดปริมาณคดีของศาล อีกทั้งการฟ้องเจ้าหน้าที่ด้วยกันยังเป็นการบั่นทอนขวัญกำลังใจในการทำงาน และผู้ฟ้องคดีไม่ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว.๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วนความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากการกระทำละเมิดดังกล่าวเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ในรูปของคณะกรรมการกำหนดราคากลางซึ่งมีจำนวน ๓ คน แต่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบเพียงคนเดียว จึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อมีคณะกรรมการกำหนดราคากลางจำนวน ๓ คน สัดส่วนความรับผิดจึงต้องมีเท่าๆ กัน แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะยอมรับเพียงผู้เดียวในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดก็ตาม จำนวนเงินที่ต้องรับผิดจึงไม่ใช่จำนวนเงินตามสัญญารับสภาพหนี้ที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดยกฟ้องผู้ฟ้องคดี เนื่องจากการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมายตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๓๑๓.๖/ว.๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว.๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วนความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการทางปกครองกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการทางแพ่งกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีหาได้เพิกเฉยละเลยในการติดตามทวงถามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด โดยได้ส่งหนังสือติดตามทวงถามตามสถานที่ที่เป็นภูมิลำเนา สถานที่เกิด สถานที่ทำการ งานก่อนที่จะรับราชการ หรือแม้แต่ภูมิลำเนาของข้าราชการ

/ตามตำแหน่ง...

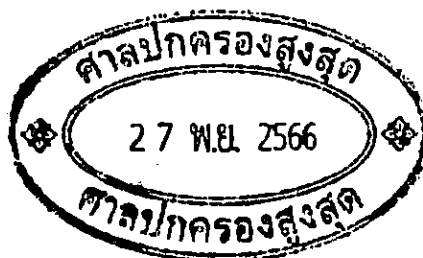
ตามตำแหน่งหน้าที่ที่ต้องไปปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และได้ให้หน่วยงานต่างๆ ตรวจสอบกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิครอบครองที่ดิน หรือกรรมสิทธิ์อาคารชุด แต่ไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินใดๆ ที่จะยึดทรัพย์ มาขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้สิทธิของผู้ค้าประกันตามมาตรา ๖๘๘ และมาตรา ๖๘๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องพิสูจน์ให้ได้ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีทางชำระหนี้ได้และการบังคับไม่เป็นการยาก คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีหลักฐานอ้างอิง และตามมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ บัญญัติว่า พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ กฎหมายใหม่จึงมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นต้นไป และตามบทเฉพาะกาลมาตรา ๑๘ บัญญัติว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงสัญญาที่ได้ทำไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่กรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น โดยหลักแล้วมิได้มีผลย้อนหลังไปใช้กับสัญญาค้ำประกันที่ทำกันไว้ก่อนวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ดังนั้น หากมีการทำสัญญาหรือข้อตกลงกันไว้ก่อนว่าให้ผู้ค้าประกันรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม หรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ข้อตกลงหรือสัญญานั้นมีผลผูกพันคู่สัญญาใช้บังคับกันได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องผูกพันตนตามสัญญาค้ำประกันที่ทำไว้ก่อนวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และผู้ฟ้องคดีได้ส่งหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๖๐๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕ หนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๘๐๖ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๙๕๙ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ขอให้องค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิต อำเภอไชโย จังหวัดอ่างทอง ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่ก็ไม่ได้รับหนังสือตอบกลับหรือมีการดำเนินการใดๆ ทั้งสิ้นจากองค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิต และผู้ฟ้องคดีไม่สามารถดำเนินการยึดหรืออายัดเงินเดือนได้เนื่องจากกฎหมายไม่เปิดช่องให้กระทำได้ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และตามมาตรา ๒๘๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และแม้กรณีพิพาทมีมูลหนี้เดิมเกิดจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ได้ระงับสิ้นไปด้วยการแปลงหนี้ใหม่เป็นสัญญารับสภาพหนี้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยอมผูกพันตนเป็นผู้ค้าประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาค้ำประกันทุกประการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้นผิดนัดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้าประกันร่วมรับผิดชอบในมูลหนี้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีต่อผู้ฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดี ที่ ๙๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๔ ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยระเบียบกฎหมาย เนื่องจากไม่ถือปฏิบัติหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว. ๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วนความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากสำนักงานที่ดินเพียงหน่วยงานเดียวไม่ได้ตรวจสอบจากสำนักทะเบียนราษฎร์ (ทะเบียนครอบครัว) สำนักงานขนส่ง หรือธนาคาร ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีทรัพย์สิน อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีทรัพย์สินเป็นของตนเอง มีหน้าที่การงานและปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองช่าง (ระดับอำนาจการท้องถิ่น) เป็นระดับผู้บริหารจึงเป็นไปได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีทรัพย์สิน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปัจจุบันชื่อนายต่อสกุล จีรวงศ์ สถานภาพทางครอบครัวคือสมรส และมีคู่สมรสชื่อ พนิดา ปรีชาชาญชัย อยู่บ้านเลขที่ ๑๖๑/๑๘๙๗๗ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี มีบุตร มีทรัพย์สิน มีสินส่วนตัว และสินสมรส แต่ผู้ฟ้องคดีปกปิดความจริงต่อศาลเป็นการเจตนาจงใจกลั่นแกล้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และแม้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นต้นไปก็ตาม แต่กฎหมายดังกล่าวตราขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้ค้าประกันและเพื่อความเป็นธรรมกับผู้ค้าประกัน ซึ่งผู้ค้าประกันยังคงสามารถให้เจ้าหน้าที่ไปดำเนินการบังคับเอาภัยกับลูกหนี้ขั้นต้นได้ตามมาตรา ๖๘๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเงินอื่นที่ไม่ใช่เงินเดือนและได้รับจากทางราชการ เช่น เงินโบนัสประจำปี ค่าตอบแทน เป็นต้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถยึดอายัดได้ แต่ไม่ดำเนินการ และการดำเนินการเพื่อทำข้อสัญญาไม่ถูกต้องมาตั้งแต่ต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว. ๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ได้กำหนดความรับผิดวงเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และการผิมนัดชำระหนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีลักษณะเดียวกันกับคดีที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองระยอง) ในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๘/๒๕๕๗ ซึ่งเป็นความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่เจตนาและจงใจทำให้ทางราชการเสียหาย และผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินการทางวินัยกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ แต่ไม่ดำเนินการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยในวันประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจา ประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ดำเนินงานโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก หมู่ที่ ๓ และที่ ๔ (สายแยกโรงเรียนนายธรรถึงหน้าบ้านผู้ใหญ่ยศ) และโครงการก่อสร้างวางท่อระบายน้ำข้ามถนนลาดยางสำนักขาม หมู่ที่ ๕ ตำบลหนองบอนแดง ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยโครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กฯ ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๙๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลาง ประกอบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และนายณัฐพงศ์ บัวผา เป็นกรรมการ และโครงการก่อสร้างวางท่อระบายน้ำ ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๑๗๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลาง ประกอบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการ นายณัฐพงศ์ บัวผา และนางสาวภานุมาศ วิใจคำ เป็นกรรมการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โอนไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา องค์การบริหารส่วนตำบลราชสถิตย์ อำเภอไชโย จังหวัดอ่างทอง และสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๒ ได้มีหนังสือลับ ที่ ตผ ๐๐๓๐ ขบ/๒๕๑ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๔ ถึงผู้ฟ้องคดีแจ้งผลการตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้างโครงการที่ดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๘.๕/ว ๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดราคากลางงานก่อสร้าง ได้แก่ ๑. กรณีสัญญาจ้างก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก หมู่ที่ ๓ และที่ ๔ (สายแยกโรงเรียนนายธรรถึงหน้าบ้านผู้ใหญ่ยศ) ตามสัญญาจ้าง เลขที่ ๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๓ ซึ่งคำนวณปริมาณงานไว้มากกว่าปริมาณที่ถอดได้จากแบบแปลน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการจัดทำราคากลางสูงกว่าราคาที่เหมาะสม ซึ่งเป็นเงินจำนวน ๒๕,๓๕๒.๘๗ บาท และ ๒. กรณีใบสั่งจ้างเหมาก่อสร้างวางท่อระบายน้ำข้ามถนนลาดยางสายสำนักขาม หมู่ที่ ๕ ตามใบสั่งจ้าง เลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ซึ่งคำนวณค่าแรงงานไว้สูงกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายที่สั่งจ้างสูงกว่าราคากลาง เป็นเงินจำนวน ๓,๓๙๖.๒๓ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่งลับ ที่ ๙๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบการกรณีไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมติคณะรัฐมนตรีของคณะกรรมการกำหนดราคากลางทั้งสองโครงการดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินงานทั้งสองโครงการไม่ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายรวมเป็นเงิน ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท จึงถือเป็นความประมาทเลินเล่อและบกพร่องในหน้าที่ราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แสดงเจตนาขอชดใช้และยอมรับผิดในความเสียหาย

/ที่เกิดขึ้น...

ที่เกิดขึ้นทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว โดยขอผ่อนชำระค่าเสียหาย จึงควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายคืนแก่ทางราชการเป็นจำนวนเงินดังกล่าวด้วยการผ่อนชำระ ผู้ฟ้องคดีเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๘๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินเป็นจำนวน ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีด้วยการผ่อนชำระเป็นงวดๆ ละ ๒,๘๗๕ บาท ของทุกๆ วันที่ ๓๐ ของเดือน จำนวน ๑๐ งวด โดยให้เริ่มผ่อนชำระในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แจ้งความจำนงให้ผู้ฟ้องคดีหักเงินประโยชน์ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับเมื่อครั้งปฏิบัติงานในสังกัดผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๘,๗๔๙.๑๐ บาท เพื่อชดใช้ค่าเสียหายตามคำสั่ง ที่ ๑๘๖/๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีจึงได้หักเงินตามความประสงค์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงทำสัญญาปรับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เพื่อชำระหนี้ส่วนที่เหลือ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยผ่อนชำระจำนวน ๑๐ เดือน เป็นรายเดือนในอัตราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ผ่อนชำระงวดแรกในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕ และในเดือนต่อๆ ไปจะชำระไม่เกินทุกวันที่ ๑๐ ของเดือน โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกันตามสัญญาค้ำประกันลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แต่ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระเงินตามสัญญาปรับสภาพหนี้โดยผิดนัดชำระตั้งแต่งวดที่ ๑ ถึงงวดที่ ๑๐ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๙๕๙ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๑ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ตามสัญญาปรับสภาพหนี้ และมีหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๙๖๐ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระหนี้ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓๔๙ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า เมื่อคู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้ทำสัญญาเปลี่ยนสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งหนี้ไซ้ร่ากันว่าหนี้เป็นอันระงับสิ้นไปด้วยแปลงหนี้ใหม่ มาตรา ๘๕๐ บัญญัติว่า อันว่าประนีประนอมยอมความนั้น คือ สัญญาซึ่งผู้เป็นคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายระงับข้อพิพาทอันใดอันหนึ่งซึ่งมีอยู่หรือจะมีขึ้นนั้นให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายใหม่ทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่งจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์โดยมิต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าการละเมิดเกิดจากความผิดหรือความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวม ให้หักส่วนแห่งความรับผิดดังกล่าวออกด้วย วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่การละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่หลายคน มิให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับและเจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะส่วนของตนเท่านั้น มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด มาตรา ๑๓ บัญญัติว่า ให้คณะรัฐมนตรีจัดให้มีระเบียบเพื่อให้เจ้าหน้าที่ซึ่งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘ และมาตรา ๑๐ สามารถผ่อนชำระเงินที่จะต้องรับผิดชอบนั้นได้ โดยคำนึงถึงรายได้ ฐานะครอบครัว และความรับผิดชอบ และพฤติการณ์แห่งกรณีประกอบด้วย ข้อ ๙ ของหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท ๐๓๑๓.๖/ว ๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กำหนดว่า

/การผ่อนชำระ...

การผ่อนชำระค่าสินไหมทดแทนกรณีผู้รับผิดชอบไม่สามารถชดใช้เป็นเงินได้ทั้งหมดภายในคราวเดียว กรณีที่ผู้รับผิดชอบยินยอมชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินแต่ไม่สามารถชำระหนี้ได้ในคราวเดียวอาจยื่นคำร้องขอ ผ่อนชำระ หัวหน้าฝ่ายบริหารฯ พิจารณาคำเสนอขอผ่อนชำระ โดยถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังนี้...

๙.๓ การพิจารณาค่าขอผ่อนชำระให้พิจารณาโดยยึดถืออัตราผ่อนชำระไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ของรายได้รายเดือนของผู้นั้น และให้พิจารณาด้วยว่า ผู้รับผิดชอบมีรายได้ 외에มีเงินเดือน หรือค่าจ้างซึ่งพึงจะได้รับแต่ละเดือนรวมทั้งรายได้ของคู่สมรส ตลอดจนทรัพย์สินอื่นที่มีในแบบข้อมูล การขอผ่อนชำระหนี้และหัวหน้าฝ่ายบริหารฯ ของท้องถิ่นกำหนดจำนวนเงินที่ขอผ่อนชำระ ตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงรายได้ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพตามฐานานุรูปของเจ้าหน้าที่ ความรับผิดชอบที่บุคคลนั้นมีอยู่ตามกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดี และพฤติการณ์แห่งกรณี ประกอบด้วย ๙.๔ การผ่อนผันโดยให้ผ่อนชำระการชดใช้เป็นเงินต้องให้ผู้รับผิดชอบทำสัญญารับสภาพหนี้ เป็นหนังสือ ตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด และให้ผู้รับผิดชอบหาผู้ค้ำประกัน หรือในกรณีที่ เห็นสมควรจะให้อ้างหลักประกันก็ได้ โดยวงเงินหลักประกันต้องมีมูลค่าเท่ากับวงเงินที่ต้องชดใช้ และส่งสำเนาสัญญาพร้อมกับแบบข้อมูลการขอผ่อนชำระให้กระทรวงมหาดไทย กับให้แจ้งผลการผ่อนใช้เงินของผู้รับผิดชอบตามสัญญาให้กระทรวงมหาดไทยทราบทุก ๓ เดือน นั้น จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีเจตนารมณ์คุ้มครองการปฏิบัติหน้าที่ ของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับความเป็นธรรม ดังเห็นได้จากการที่มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิด ในการปฏิบัติหน้าที่ สามารถผ่อนชำระค่าสินไหมทดแทนในจำนวนที่ตนต้องรับผิดชอบได้ หนังสือ กระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๖/ว ๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เรื่อง หลักเกณฑ์ การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้นำหลักการในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มากำหนดวิธีปฏิบัติในการดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งยังได้กำหนดแบบหนังสือสัญญารับสภาพหนี้ของ เจ้าหน้าที่เป็นตัวอย่างไว้ด้วย การกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถผ่อนชำระค่าสินไหมทดแทน ดังกล่าวได้นั้น จึงมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้หน่วยงานของรัฐได้รับการเยียวยาความเสียหาย ที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ทั้งยังเป็นการคุ้มครองไม่ให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้รับความเดือดร้อนเกินสมควรจากการที่ต้องชำระค่าเสียหายให้เสร็จสิ้นในคราวเดียว สัญญารับสภาพหนี้ ตามที่กำหนดในหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว จึงไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการระงับข้อพิพาท ที่เกิดจากการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผัน ให้แก่กัน อันเป็นลักษณะสำคัญของสัญญาประนีประนอมยอมความ นอกจากนั้น การทำสัญญา

/รับสภาพหนี้...

รับสภาพหนี้โดยยอมให้เจ้าหน้าที่สามารถผ่อนชำระค่าสินไหมทดแทนได้ ยังเป็นการที่เจ้าหน้าที่ยอมรับว่า ตนมีหนี้ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้หน่วยงานของรัฐโดยการผ่อนชำระ ข้อตกลงดังกล่าวหาใช่เป็นการตกลงเพื่อเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในมูลหนี้เดิมที่จะเป็นเหตุให้มูลหนี้ละเมิดระงับสิ้นไป และบังคับตามมูลหนี้ใหม่ที่เกิดจากสัญญารับสภาพหนี้แต่อย่างใดไม่ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๒ ได้ตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้างของผู้ฟ้องคดีที่ดำเนินการในปีงบประมาณ ๒๕๕๓ แล้วพบว่า สัญญาจ้างเลขที่ ๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๓ คณะกรรมการกำหนดราคากลางได้คำนวณปริมาณงานไว้มากกว่าปริมาณที่ถอดได้จากแบบแปลน ได้แก่ ทราฮายาบ เหล็ก RB ๑๕ มิลลิเมตร เหล็ก RB ๑๙ มิลลิเมตร เหล็ก DB ๑๖ มิลลิเมตร ลวดผูกเหล็ก ไม้แบบหล่อคอนกรีต ตะปู และแอสฟัลท์ และคำนวณปริมาณงานไว้น้อยกว่าปริมาณที่ถอดได้จากแบบแปลน ได้แก่ ดินลูกรัง เป็นต้น ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค. ๐๔๐๘.๕/ว ๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดราคากลางงานก่อสร้าง ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายที่จัดทำสัญญาสูงกว่าราคากลางที่ควรจะเป็น เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๕,๓๕๒.๘๗ บาท และใบสั่งจ้างเลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ผู้ประมาณราคาคำนวณค่าแรงงานไว้สูงกว่าที่หลักเกณฑ์กำหนด ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค. ๐๔๐๘.๕/ว ๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดราคากลางงานก่อสร้าง ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายที่สั่งจ้างสูงกว่าราคากลางที่ควรจะเป็น เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๓๙๖.๒๓ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีหาผู้รับผิดชอบชดใช้เงินคืนแก่ทางราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีว่า ทั้งสองโครงการดังกล่าว คณะกรรมการกำหนดราคากลาง ซึ่งมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการได้กำหนดราคากลางโดยไม่ถือและปฏิบัติตามมติของมติของคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จึงมีความผิดพลาดเกิดขึ้น เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท (๒๕,๓๕๒.๘๗ + ๓,๓๙๖.๒๓) แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ถ้อยคำว่าจะเป็นผู้รับผิดชอบและชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียวด้วยวิธีการผ่อนชำระตามอายุราชการของตน โดยขอผ่อนชำระทุกๆ วันที่ ๓๐ ของทุกๆ เดือน งวดละ ๒,๘๗๕ บาท จำนวน ๑๐ งวด โดยขอเริ่มผ่อนชำระในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีความรู้ มีทักษะ และมีประสบการณ์ในวิชาชีพของตนและในฐานะหัวหน้าส่วนโยธาย่อมรู้และเข้าใจงานในหน้าที่ และการดำเนินงานจำต้องใช้ความละเอียดรอบคอบและถือปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัดเป็นอย่างดี แต่หาใช้ความระมัดระวังและรอบคอบอย่างเพียงพอไม่ พกติดการณ์ถือได้ว่าเป็นความประมาทเลินเล่อและบกพร่องในหน้าที่ราชการเป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย และเมื่อปรากฏตัวผู้ต้องรับผิดชอบแล้วโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แสดงเจตนาขอชดใช้ และยอมรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสมควรชดใช้ความเสียหาย และคืนเงินแก่ทางราชการด้วยการผ่อนชำระเป็นงวดๆ ต่อไป ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาแล้วเห็นชอบ ด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด จึงมีคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลหนองบอนแดง ที่ ๑๘๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงิน จำนวน ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท ด้วยการผ่อนชำระเป็นรายเดือน กำหนดชำระทุกๆ วันที่ ๓๐ ของเดือนๆ ละ ๒,๘๗๕ บาท จำนวน ๑๐ งวด ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป นั้น จะเห็นว่า เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายอันเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากงานจ้างก่อสร้างตามสัญญาจ้าง เลขที่ ๘/๒๕๕๓ เป็นเงินจำนวน ๒๕,๓๕๒.๘๗ บาท และจากงานจ้างเหมาก่อสร้างตามใบสั่งจ้าง เลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ เป็นเงินจำนวน ๓,๓๙๖.๒๓ บาท รวมเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แสดงเจตนายินยอมรับผิดชอบในความเสียหายที่คณะกรรมการกำหนดราคากลาง ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๘/๒๕๕๓ และตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ ได้กระทำขึ้นทั้งหมดแต่เพียง ผู้เดียว โดยขอผ่อนชำระค่าเสียหายดังกล่าวเป็นงวดๆ แทนการชำระในคราวเดียวเต็มจำนวน การที่ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดง ที่ ๑๘๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินจำนวน ๒๘,๗๔๙.๑๐ บาท ด้วยการผ่อนชำระเป็นรายเดือน กำหนดชำระทุกๆ วันที่ ๓๐ ของเดือนๆ ละ ๒,๘๗๕ บาท จำนวน ๑๐ งวด ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ที่จะต้องชำระหนี้ ละเมิดดังกล่าว ดังนั้น การที่ต่อมา ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงผู้ฟ้องคดีขอชำระหนี้ดังกล่าวครั้งแรกเป็นเงินจำนวน ๘,๗๔๙.๑๐ บาท โดยให้หักจากเงิน ตอบแทนอื่นเป็นกรณีพิเศษ (โบนัส) ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ได้รับจากผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้หักเงินดังกล่าวไว้แล้ว จึงคงเหลือเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้คืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีกเป็นเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ยินยอมชดใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยขอผ่อนชำระเป็นระยะเวลา ๑๐ เดือน สัญญารับสภาพหนี้ดังกล่าวจึงไม่มีสภาพเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ ตามมาตรา ๘๕๐

/แห่งประมวล...

แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งยังไม่ถือเป็นการแปลงหนี้ใหม่ ตามมาตรา ๓๔๙ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ตามสัญญารับสภาพหนี้ ดังกล่าวก็หาทำให้หนี้ละเมิดนั้นหมดสิ้นไป และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้ามาผูกพันตน ในฐานะเป็นผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการชำระหนี้ดังกล่าวตามสัญญาค้ำประกัน ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งข้อ ๑ ของสัญญาค้ำประกันดังกล่าว กำหนดว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบ ใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ไว้ต่อผู้ฟ้องคดีตามสัญญา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบและเข้าใจข้อความในสัญญาดังกล่าว เป็นอย่างดีโดยตลอดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงยอมผูกพันตนเป็นผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาดังกล่าวต่อผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำผิดสัญญาดังกล่าว ไม่ว่าข้อใดข้อหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยินยอมชำระหนี้ตามข้อผูกพันที่ระบุไว้ในสัญญาดังกล่าวนั้นทั้งสิ้น ทุกประการ พร้อมดอกเบี้ยค่าเสียหายตลอดจนค่าภาระติดพันต่างๆ แทนจนครบถ้วนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทันที โดยผู้ฟ้องคดีมีจำต้องเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ก่อน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบตามสัญญาที่ตลอดไปจนกว่าจะมีการชำระหนี้ครบถ้วน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ ละเมิดดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญารับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๕๕๙ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๑ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ ดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉย และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๕๖๐ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ และหนังสือ ที่ ขบ ๗๗๔๐๑/๑๒๒๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ เรียกให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เพิกเฉยเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิ เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยเช่นเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับดอกเบี้ยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องชดใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า โดยที่ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๗ ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี อัตราตามวรรคหนึ่ง

/อาจปรับเปลี่ยน...

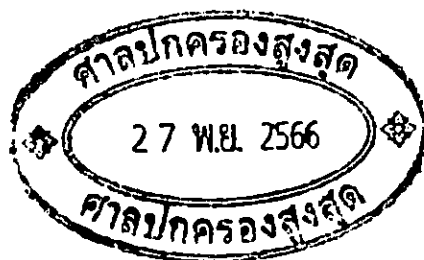
อาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยปกติให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบวนทุกสามปีให้ใกล้เคียงกับอัตราเฉลี่ยระหว่างดอกเบี้ยเงินฝากกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของธนาคารพาณิชย์” มาตรา ๔ บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๒๒๔ หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี...” มาตรา ๖ บัญญัติว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมาตรา ๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ โดยผลบังคับของพระราชกำหนดดังกล่าว ดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดดังกล่าวใช้บังคับยังคงคิดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย ส่วนดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ อันเป็นวันที่พระราชกำหนดดังกล่าวใช้บังคับเป็นต้นไปต้องคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๖ บัญญัติว่า ในกรณีนี้อันเกิดแต่มูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดมาแต่เวลาที่ทำละเมิด เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยเช่นเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะได้รับดอกเบี้ยผิดนัดจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยผิดนัดตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายดังกล่าว

/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบค่าใช้จ่ายก่อน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีถิ่นฐานหลักแหล่งและฐานะหน้าที่การงานปรากฏในราชอาณาจักรที่มั่นคงและแน่นอน ไม่ได้ตายหรือเป็นบุคคลสาบสูญ หรือล้มละลาย ซึ่งการจะบังคับเอาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เป็นการยาก ประกอบกับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ให้ความคุ้มครองบุคคลที่เป็นผู้ค้าประกันโดยถือว่าไม่ได้เป็นลูกหนี้ร่วม ไม่ใช่เป็นลูกหนี้ชั้นต้น เป็นเพียงบุคคลภายนอกที่ผูกพันตนเท่านั้น นั้น เห็นว่า แม้ว่าตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ มาตรา ๔ จะบัญญัติว่า ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๘๑/๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ “มาตรา ๖๘๑/๑ ข้อตกลงใดที่กำหนดให้ผู้ค้าประกันต้องรับผิดชอบอย่างเดียวกับลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ” ก็ตาม แต่โดยที่มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงสัญญาที่ได้ทำไว้ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่กรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำสัญญาประกัน ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งข้อเท็จจริงในส่วนนี้ยังปรากฏว่าก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้เรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการติดตามทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ก่อนแล้ว โดยมีหนังสือไปยังสถานที่ซึ่งเป็นภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยและที่ทำงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รวมทั้งดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีทรัพย์สินที่จะยึดหรืออายัดเพื่อนำมาขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชำระหนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๓๑๓.๖/ว.๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่รายงานให้อำเภอและจังหวัดพิจารณาตรวจสอบการดำเนินการทางละเมิดตามลำดับชั้นว่าได้ดำเนินการถูกต้องเป็นไปตามระเบียบกฎหมายหรือไม่ นั้น เห็นว่า ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๓๑๓.๖/ว.๒๐๙๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่อง หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ข้อ ๙ กำหนดว่า การผ่อนชำระค่าสินไหมทดแทน กรณีผู้รับผิดชอบไม่สามารถชดใช้เป็นเงินได้ทั้งหมดภายในคราวเดียว กรณีที่ผู้รับผิดชอบยินยอมชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินแต่ไม่สามารถชำระเงินได้

ในคราวเดียว...

ในคราวเดียวอาจยื่นคำร้องขอผ่อนชำระ ให้หัวหน้าฝ่ายบริหารฯ พิจารณาคำเสนอขอผ่อนชำระ โดยถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังนี้ ๙.๒ ผู้รับผิดชอบใช้ ซึ่งมีใช้ผู้กระทำทุจริต หรือต้องโทษ ในคดีอาญาให้ผ่อนชำระได้เป็นรายเดือนทุกเดือน ดังนี้ ระยะเวลาไม่เกิน ๑ ปี หัวหน้าฝ่ายบริหารฯ เป็นผู้พิจารณาอนุมัติ ส่วนระยะเวลาเกิน ๑ ปี แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาอนุมัติ ดังนั้น แม้จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบแล้วพบว่า คณะกรรมการกำหนดราคากลางตามสัญญาจ้างเลขที่ ๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๓ และตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๘๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ได้กำหนดราคากลางสูงกว่า ที่ควรจะเป็น ซึ่งทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รายงานให้อำเภอและจังหวัด พิจารณาตรวจสอบก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นเงินจำนวนเดียวกับที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีหาผู้รับผิดชอบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยินยอมที่จะรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายดังกล่าวที่เกิดขึ้นทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว โดยการขอผ่อนชำระเป็นรายเดือน กำหนดชำระทุกๆ วันที่ ๓๐ ของเดือน จำนวน ๑๐ งวด ก็ย่อมเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีโดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองบอนแดงจะพิจารณาอนุมัติได้ ตามข้อ ๙.๒ ของหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว.๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วน ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากการกระทำละเมิดดังกล่าวเป็นการกระทำ ของเจ้าหน้าที่ในรูปของคณะกรรมการกำหนดราคากลางซึ่งมีจำนวน ๓ คน แต่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบเพียงคนเดียว นั้น เห็นว่า แม้ว่าตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท. ๐๘๐๔.๔/ว.๓๙๘๖ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วน ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ จะกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีให้ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การกำหนดสัดส่วนความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๖ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการกำหนดสัดส่วนความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และผู้ฟ้องคดีขอที่จะกำหนดสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประสงค์ที่จะรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบอีกแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกัน ชำระเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จ

/ภายใน...

ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกัน หรือแทนกันชำระเงิน จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อันเป็นวันฟ้องคดี ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดใน พระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ในชั้นศาลปกครองชั้นต้นแก่ผู้ฟ้องคดี

นายประนัย วนิชชานนท์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นางเสริมตรุณี ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายรังสิกร อุปพงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย กิจสนาโยธิน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวกิงกาญจน์ คุณสุทธิ

